

Dvě mouchy jednou ranou aneb 15 let osobní asistence

Organizace Podané ruce – osobní asistence (www.podaneruce.eu) poskytuje službu osobní asistence už více než 15 let. Za tu dobu vyrostla, získala spoustu zkušeností a pomohla přes 2 000 klientů. V současné době působí ve třech krajích – Moravskoslezském, Olomouckém, Zlínském – a má 120 zaměstnanců. „Mateřská organizace“ Podané ruce, z. s., se věnuje canisterapii.

Mnoho zkušeností s oběma má dáma, které stála u jejich zrodu a pracuje pro ně dodnes – Ing. Monika Křístková. Je spolu se svým manželem nejen zakladatelkou organizace, ale také klientkou osobní asistence a zároveň hlavní personalistkou i účetní organizace. Prostě zná Podané ruce jako své boty...

• Zajímalo by mě, co bylo vašim osobním impulsem pro založení organizace, která by se zabývala osobní asistencí?

Sešlo se to všechno náhle. Vezmu to ale popořádku. Přestěhovali jsme se s manželem do Frýdku-Místku, bylo mi tehdy 20 let a už dlouhou dobu „žila“ na vozíku. Měla jsem své touhy a sny a zároveň jsem narazila na ty správné lidi. Věděla jsem, co chci – předně pracovat a také jsem strašně moc chtěla psa. Viděla jsem v televizi pořad o asistenčních psech a o canisterapii – hodně mě to zaujalo.

Psa jsme si pořídili, ale nevěděli jsme si moc rady s jeho výcvikem. Speciální výcvik byl v té době v plenkách. Nakonec jsme s pomocí kynologické cvičitelky zvládly výcvik základní. A to stačilo. Naše Holy (fenka zlatého retrívra) byla velmi milá, empatická, nehnuly jsme se od sebe. Průběžně jsem sledovala canisterapeutické dění v republice. V Praze vznikla asociace, odkud jsme získali kontakty na lidi, které canisterapie také zajímala. Pamatuji si, že na první svolanou schůzku ve Frýdku-Místku jsme přišli tři. Jednou z nás byla moje milá kolegyně Helena Fejkusová. Na další schůzce už nás bylo více a rozhodli jsme se založit vlastní občanské sdružení.

Když k tomu došlo, chtěli jsme s manželem tzv. zabít dvě mouchy jednou ranou. Jako vozíčkářka, která potřebuje s mnohými věcmi pomáhat, jsem už znala principy osobní asistence. Zhruba čtyři roky jsem si osobní asistentky už zaměstnávala sama, vydělávala jsem si na ně podnikáním. Připadalo nám tedy logické, že budeme usilovat o to, aby nové sdružení nabízelo obě služby. Některé kolegyně

Monika Křístková

byly na stejné vlně a tak mohlo nové sdružení začít fungovat. Sešli se lidé různých profesí. Základ, který byl u začátku organizace, zůstal dodnes. Jen jsme trochu zmoudřeli a zprofesionalizovali se. Jsme sice často dost unavení, ale děláme naši práci rádi.

• Co bylo v počátcích nejtěžší, nejsložitější?

Pro mě bylo těžkých více věcí. Věnovala jsem se canisterapii, což je dobrovolnická činnost, kterou dělám ve volném čase. Osobní asistence, to byl úplně jiný rozměr. Já bych s rozjezdem tak nespíchal, trvalo by mi déle, než bych se k něčemu přiměla. Ale naše paní ředitelka Helena Fejkusová je akční a do všeho se pouštěla s vervou. Ona je zdravotník, organizační typ, umí získat lidi. Já jsem spíše ekonom nebo účetní, takže jsem jí mohla tzv. krýt záda.

V prvním roce jsme měli do deseti osobních asistentů. Můj manžel napsal žádost o dotaci na MPSV a dostali jsme skoro pět milionů. To byla výzva, velký nápor práce. Učila jsem se za pochodu. Počet našich zaměstnanců se zmnohosobil. Najednou jsem měla na starost účetnictví a personalistiku velké organizace. Hrozně moc mě to bavilo. Těžké bylo se naučit orientovat v dotacích, znát prakticky celý zákoník práce nazpaměť a spoustu dalších předpisů, o kterých jsem do té doby neměla ani tušení. Těžké pro mě také bylo naučit se důvěřovat novým

kolegyním, ale dnes jsem za ně moc vděčná.

• V organizaci celou dobu pracujete, bdíte nad ní, řešíte zapeklité situace, radujete se z úspěchů. Co je pro vás největší hnací silou?

Mohla bych říct, že spokojení klienti, ale to se jaksí očekává. Hnací silou je pro mě cíl, kterého chci dosáhnout. Ráda si stanovuji cíle, které pak dosahuji. Zpočátku to bylo např. získat dotace na další rok. Nebo naučit se něco nového. Nebo seberealizace. Nic vznešeného. Chci ukázat, že i na vozíku můžu dělat práci, kterou zvládají lidé bez postižení. To mě asi žene nejvíce. Ta touha všem ukázat, že na to mám. Chci být důležitou součástí týmu, společnosti, ne jen jejím konzumentem a sběratelem sociálních příspěvků.

• Co byste přála organizaci do dalších let činnosti?

Aby se nemusela nechávat tolik svažovat nadměrnou byrokracií. Abychom mohli svoji službu nabízet dál tak, že na prvním místě bude spokojený klient a teprve pak úředník, ne naopak. To okřídlené „vše pro blaho klienta“ je mnohdy jen k jeho škodě. Věřím, že Podané ruce tady budou ještě hodně dlouho, protože svoji práci dělají velmi dobře, což je vidět i na počtu klientů, kterým pomáháme. Jsem ráda, že jsem součástí naší organizace.

Ptala se Bc. Jana Marková